

A man with dark hair and a beard, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie, is looking down at a single red rose he is holding in his right hand. The background is dark with vertical streaks representing rain, and several red rose petals are floating in the air around him.

Den skjulte elskeren

Cato Thorsen

BESKRIVELSE AV BOKEN

Av Cato Thorsen utgitt September 2024

I denne intense og følelsesladede kjærlighetsromanen møter vi Chris, en vellykket advokat, ektemann og far – en mann som tilsynelatende har alt. Men bak det perfekte ytre ligger et liv som har sluttet å puste. Forholdet til Susanne, kvinnen han har levd seks år med, er blitt rutinepreget og stille. Arbeidet fyller mer enn tiden hans – det fyller ham også tom. Det som en gang var kjærlighet, har blitt en trygghet han klamrer seg til, mens hjertet hans forblir sovende. Alt forandrer seg den sommeren familien reiser til Malaga – en ferie som alltid har vært deres fristed. Det som skulle være et pust i hverdagen, blir i stedet starten på en reise ingen av dem er forberedt på. For i den varme, gyldne spanske sommerluften møter Chris en mann som vil rive ned alle veggene han har bygget rundt seg.

Edvin – en ung, karismatisk lege – trer inn i Chris' liv som en stille kraft. Et blikk, et smil, en samtale på en balkong ved midnatt, og noe dypt inni Chris våkner. Noe han ikke har våget å kjenne på før. Noe han ikke kan ignorere. Edvin ser ham på måter ingen andre har gjort før. Ikke som advokat. Ikke som far. Ikke som ektemann. Men som menneske.

Det som begynner som et uskyldig møte, utvikler seg raskt til en skjult romanse fylt av varme, nærhet og en sårbarhet Chris aldri har opplevd. Mellom hemmelige blikk, stjålne berøringer og korte møter under spanske netter oppdager han en side av seg selv han har fortrenget hele livet. Men med hver sannhet som kommer frem, faller gamle strukturer sammen.

Når Susanne begynner å merke at noe er galt, tvinges Chris til å konfrontere virkeligheten. Løgnene blir tyngre, og skuldrene mer bøyde. Det som var en flukt, blir et valg. Og valget vil koste ham alt. Denne romanen tar leseren med på en følelsesmessig reise gjennom forelskelse, identitetskrise, hjertesorg og frigjøring. Den skildrer smertefulle brudd, brennende begjær, og den skjøre prosessen med å bygge et nytt liv basert på sannhet, ikke frykt. Det er en historie om å våge å elske – ekte, modig og uten masker. Chris og Edvins kjærlighet er ikke enkel. Den er ikke trygg. Men den er sann. Og noen ganger er sannhet den eneste veien hjem.

Chris hadde alltid vært flink til å spille rollen sin. Rollen som advokat, som ektemann, som far, som en mann som aldri nølte, aldri vaklet, aldri lot verden se sprekker i det velkonstruerte livet sitt. Han bar dressen som en rustning og et smil som en maske, og det var lenge siden noen hadde sett noe annet. På kontoret var han en kraft. En mann folk lyttet til. En mann som alltid visste noe før alle andre gjorde det. Han likte kontrollen, eller kanskje var det bare slik han overlevde – ved å pakke følelsene sine inn i struktur, arbeidstider og kalenderpunkter. Hjemme var alt mer uskarpt. Roligere, men også mer uuttalt. Forholdet mellom ham og Susanne hadde forandret seg uten at noen av dem helt visste når det skjedde. Det var ikke krangler eller dramatikk. Bare en gradvis stillhet. En avstand som hadde vokst som mose i skyggen: langsomt, jevnt, nesten umerkelig – helt til den dekket alt. Han elsket henne. Han gjorde det. Bare... ikke på den måten han burde. Ikke lenger. Og det skyldtes ikke én hendelse, én feiltakelse. Det var bare livet. Tid. Rutiner. Og kanskje noe i ham som hadde sluttet å brenne. Det var starten av juli da de dro til Malaga. De reiste dit hver sommer, som en tradisjon som holdt dem sammen selv når hverdagen ikke klarte det. Chris håpet, som alltid, at noe i solen og varmen skulle mykne det harde i ham. At det skulle bringe dem nærmere igjen. Barnet sov store deler av flyturen. Susanne pustet tungt i setet ved siden av, sliten etter pakkingen og organiseringen. Hun hadde alltid vært den som fikk ting til å fungere hjemme. Chris visste at han hadde latt henne bære for mye. Men han visste ikke hvordan han skulle reparere det. Hotellet var som et annet liv. Hvite vegger, gylden stein, store palmer som danset sakte i kveldsluften. Personalet kjente dem igjen – de hilste, smilte, ønsket velkommen tilbake. Det gjorde alltid noe med Chris, noe han ikke snakket om. Som om noen sa: her kan du slippe alt du bærer. Den kvelden, etter at barnet hadde sovnet i sprinkelsengen

og Susanne hadde gått inn på badet for å dusje av seg reisen, gikk Chris ut på balkongen. Den varme luften møtte ham som en myk hånd over kinnet. Den luktet av saltvann, grillet mat fra strandrestauranter og litt av den søte parfymen fra blomstrene som vokste rundt hotellvingene. Han lente seg mot rekkverket og kjente en ro han ikke hadde kjent på lenge – ikke den kalde stillheten fra hjemmet, men en levende ro. Som om kroppen hans pustet etter å ha vært holdt under vann. Havet lå foran ham som et mørkt teppe, og langs promenaden danset lyspunkter fra lamper, sykler og kveldsstrollere. En gitar spilte et sted nede i gatene, en myk melodi som fløt opp mot ham. Og akkurat da – i den musikken, i den stillheten, i den varme brisen – kjente han det. En tilstedeværelse. Ikke en lyd. Ikke en bevegelse. Bare et instinkt, en varme i luften som fikk ham til å løfte blikket. Det var da han så ham. Mannen som sto på balkongen ved siden av. Lent mot rekkverket på samme måte. Rolig. Uanstrengt. Som om han hørte til der, som en del av natten. Han var kledd i en enkel hvit t-skjorte, som gjorde det lettere å se konturene av kroppen hans i det svake lyset. Håret var mørkt, litt rufsete, som om han hadde kjørt fingrene gjennom det uten å prøve å style det. Og øynene... Chris kunne ikke se fargen i mørket, men han kunne se blikket. Det intense, våkne, som om mannen hadde sett Chris før Chris hadde sett ham. Det var ikke et vanlig blikk. Ikke et tilfeldig møte mellom to fremmede. Det var som om mannen hadde ventet på at Chris skulle se ham. Chris ble stående. Stirret tilbake før han rakk å skjule det. Et øyeblikk – langt nok til at brystet hans strammet seg, men kort nok til at han lurte på om han innbilte seg alt. Så smilte mannen. Ikke et flørtende smil. Ikke et kameratslig smil. Mer som en hilsen han bare ga til folk han følte noe for. En hilsen som var mer kropp enn ord. Chris merket det i magen. I halsen. I hjertet. En varme han ikke kunne forklare. Han så bort – altfor raskt – og tvang seg til å fokusere på havet igjen. Fingrene hans strammet rundt rekkverket. Hjertet slo litt for

fort. Fra innsiden hørte han lyden av vasken som slo av og Susannes stemme som ropte: "Chris? Er du der ute?" "Ja," svarte han, men stemmen hans bar en svak dirring han ikke kjente igjen hos seg selv. Han våget å se opp igjen. Mannen var der fortsatt. Men denne gangen stirret han ikke – han studerte ham. Som om han forsøkte å forstå noget ved Chris som Chris selv ikke hadde våget å innrømme ennå. Og i det blikket, i den stille forbindelsen som ble skapt mellom to balkonger på en sommernatt i Malaga, kjente Chris noe han ikke hadde kjent på så lenge at han hadde glemt hvordan det føltes: En gnist. En tiltrekning. En nysgjerrighet som gikk dypere enn han ante. En forbudt varme. En flamme som kunne slukkes med fornuft – eller få hele livet hans til å brenne. Da mannen endelig snudde og gikk inn, kjente Chris et uventet sting av skuffelse. Han hadde ikke ord for det. Han kunne ikke forklare det. Men han visste én ting: Dette øyeblikket kom ikke til å forsvinne. Det ville følge ham. Som en skygge han ikke lenger kunne ignorere. Som begynnelsen på noe han ikke var klar for – og kanskje alltid hadde ventet på. Chris sov nesten ikke den natten. Selv etter at lyset fra hotellkorridoren sluknet under døren, selv etter at Susanne lå under dynen med barnet tett inntil seg, selv etter at han lukket øynene og forsøkte å tvinge tankene tilbake til hverdagslige ting – så var det der. Blikket. Smilet. Den tause forbindelsen som hadde oppstått på få sekunder. Det var absurd. Han kunne ikke forklare det. Det var bare et blikk på en balkong. Et møte mellom to fremmede som tilfeldigvis bodde på rom ved siden av hverandre. Han burde ikke tenke mer på det. Men han gjorde det. Han kunne ikke noe for det. Hver gang han lukket øynene, så han mannen igjen – måten han lente seg på, måten øynene hadde vært faste og varme, måten smilen hans hadde sagt mer enn en samtale kunne gjort. Chris våknet tidlig neste morgen. Solen presset seg gjennom de lyse gardinene og malte rommet i gull. Han satt seg opp i stillhet, for ikke å vekke de andre, og gikk ut på balkongen. Kanskje for å se havet. Kanskje for å tenke. Kanskje for å se om

han... Nei. Selv tanken gjorde ham nervøs. Han gikk ut og kjente den kjølige morgenvinden, helt annerledes enn kveldsvarmen. Strandpromenaden var nesten tom, bare noen joggere og tidlige servitører som rigget til bord. Balkongen ved siden av var tom. Han burde ha kjent lettelse. I stedet kjente han skuffelsen som en stille bølge mot ribbeina. Han sto lenge der, før Susanne våknet og tok på seg en løs sommerkjole. Hun kysset ham på kinnet, og han kysset henne tilbake, som vanlig. Barnet pludret og lo. De spiste frokost ved bassengrestauranten, og alt var som det pleide. Men Chris følte alt annerledes. Han satt vendt mot havet mens Susanne pratet om planene deres for dagen. Han nikket, svarte, deltok – men han var ikke helt til stede. Tankene hans vandret. Han prøvde å slå dem vekk. Det var bare en mann. En fremmed. En tilfeldighet. Men kroppen husket blikket bedre enn hodet ville. Senere den dagen, etter lunsj og en tur på stranden, bestemte Chris seg for å gå en tur alene. Han sa til Susanne at han ville kjøpe kaldt vann og kanskje finne en ny badebukse. Hun nikket og smilte – litt for slitent – og ble igjen med barnet under parasollen. Chris gikk langs strandpromenaden. Solen var intens, og han elsket det. Varmen fikk musklene hans til å slippe litt av den konstante spenningen han ellers bar. Da han gikk forbi en liten utekafé, stoppet han. Ikke fordi han var tørst. Men fordi han så ham. Mannen fra balkongen satt ved et lite bord i skyggen, med solbriller skyvet opp i håret og en bok i hånden. Han var kledd i en enkel skjorte med ermene rullet opp, og huden hans hadde allerede fått en svak gyllen tone av solen. Det var noe med måten han satt på – avslappet, men våken – som gjorde at Chris' puls økte med et lite rykk. Mannen så opp. Som om han hadde kjent det før Chris rakk å snu seg. Og da blikkene deres møttes igjen, var det som om gårsdagens øyeblikk aldri hadde sluttet. Mannen la fra seg boken. Smilet kom sakte, akkurat som før. Chris sto helt stille. Han burde ha gått videre. Burde ha nikket høflig og fortsatt. Men mannen hevet hånden i en liten hilsen. En invitasjon.

Chris kjente det i beina. En svak, dragende impuls. Som om kroppen hans bestemte før tankene rakk å protestere. Han gikk bort. Hjertet slo litt for hardt. Og før han visste ordet av det, sto han ved bordet. "Hei," sa mannen, med en stemme som var dypere og varmere enn Chris hadde forestilt seg. Chris svelget. "Hei." Mannen lente seg litt fremover, og i solen kunne Chris se fargen på øynene hans. De var mørkebrune, men med et gyllent skjær som om lyset satt fast inni dem. "Jeg så deg i går," sa mannen, rolig. "På balkongen." Chris nikket. "Jeg så deg også." Det var et øyeblikk som føltes trangt og utvidende på samme tid. Som om de begge sto på kanten av noe. "Jeg heter Edvin," sa mannen. "Og du?" "Chris." Edvin gjentok navnet langsomt, som om han likte smaken av det. "Chris," sa han. "Hyggelig å møte deg. Endelig." Chris kjente noe inni seg – noe mellom hjertet og magen – stramme og slippe samtidig. "Endelig?" gjentok han. Edvin smilte mykt. "Jeg så deg tidligere på dagen også. På stranden. Du virket... litt tapt i tankene." Chris pustet sakte ut. "Det er mye å tenke på." "Det ser jeg," svarte Edvin. "Noen ganger kan man se når en annen sjel prøver å finne veien ut." Ordene traff Chris på et sted han hadde gjemt bort lenge. Et sted som ingen så, ikke engang Susanne. Han satte seg ned uten helt å forstå hvorfor. Og Edvin så på ham som om han hadde sett ham før Chris selv visste hvem han var. "Du ser ut som en som bærer mer enn du sier," sa Edvin lavt. "Og jeg har alltid vært god til å lese mennesker." Chris så på ham. "Hva får deg til å si det?" Edvin lente seg enda litt nærmere, og stemmen ble nesten en hvisking. "Fordi du ser på verden," sa han, "som om du venter på at noe skal skje." Blikket deres låste seg. Og i det øyeblikket forstod Chris at ingenting i livet hans hadde forberedt ham på denne mannen. På måten han så ham. På måten han forstod ham. På måten navnet hans–Edvin–allerede begynte å føles som et farlig løfte. Dette var ikke bare et møte. Dette var starten. På hva visste han ikke ennå. Men hjertet hans visste det før han gjorde. Resten av dagen gikk som i tåke. Chris gikk tilbake til

stranden med vannflasken han egentlig hadde glemt å kjøpe hos Edvin, og satte seg ved siden av Susanne. Hun smilte, slo håret bakover og spurte om han hadde funnet noe fint i butikkene. Han svarte ja, men han så ikke henne helt i øynene, og hun la ikke merke til det. Han følte smaken av løgn i munnen, men det var ikke en løgn om noe han hadde gjort. Det var en løgn om hva han hadde følt. Det var farligere. Hele dagen kjente Chris Edvins blikk i minnet. Måten han hadde sagt navnet hans. Rolig. Som om det betydde noe. Og måten Chris selv hadde reagert... den reaksjonen hadde han ingen forklaring på. Bare en varme som ikke ville forsvinne. En uro som ikke ville roe seg. En nysgjerrighet som var så sterk at den nesten gjorde vondt. Utover ettermiddagen ble stranden full. Musikk dundret fra en bar lenger nede, barn skrek av glede i vannkanten, bølgene slo i rytme mot stranden. Men Chris hørte alt på avstand, som om verden var pakket inn i bomull. Han hadde aldri opplevd noe lignende. En mann han knapt kjente – og likevel kjente han ham. Eller var det Edvin som kjente ham? Da solen begynte å gå ned, pakket de sammen tingene. Susanne så sliten ut. Hun bar barnet, og Chris kjente igjen den følelsen av dårlig samvittighet som hadde ligget som en skygge mellom dem lenge. Han tok motet til seg. «Jeg kan ta henne i kveld,» sa han. «Legge henne, gi henne mat og alt.» Susanne så overrasket ut – glad, nesten rørt. «Takk,» sa hun, og kysset ham lett på kinnet. «Det hadde vært deilig.» Chris nikket. Men innerst inne visste han at han gjorde det for å kompensere for noe som lå dypt inni ham og ulmet. Da kvelden kom og hotellrommet igjen var stille, satt Chris på balkongen med barnet sovende inne. Susanne var gått ned til spaet; hun trengte tid for seg selv, og Chris hadde insistert på at hun skulle ta den. Han satt i mørket, med havets lyd som den eneste pulsen som føltes ekte. Og han ventet ikke egentlig på noe – men kroppen hans gjorde det. Han prøvde å ignorere det. Han prøvde å ikke snu seg. Men han gjorde det likevel. Balkongen ved siden av var mørk. Tom. Chris pustet inn, pustet ut. Han lente hodet bakover

og lukket øynene. Han ville ikke føle dette. Ikke dette. Ikke nå. Ikke her. Så hørte han en dyp, rolig stemme: «Du sitter i mørket igjen.» Hjertet hans slo et slag så hardt at det kjentes i brystbeinet. Han åpnet øynene og snudde seg. Edvin sto der. Ikke lent på rekkverket denne gangen, men halvt i skyggen, halvt i lyset fra hotellrommet sitt. En tynn, åpen skjorte hang løst over en hvit t-skjorte. Håret vått, som om han nettopp hadde dusjet. Og blikket hans var enda sterkere i kveldslys. «Jeg trodde du hadde lagt deg,» svarte Chris, og stemmen hans var litt for lav, litt for ru. «Jeg prøvde,» sa Edvin. «Men noen ganger... er det noe som holder deg våken.» Chris så ned. «Ja. Det kjenner jeg igjen.» «Du gjør?» Edvin tok et enkelt steg nærmere rekkverket. «Hva holder deg våken, Chris?» Det var så stille at Chris nesten kunne høre sin egen puls. Et langt sekund gikk. Chris svelget. «Jeg vet ikke,» sa han til slutt. «Eller... kanskje jeg ikke vil vite.» Edvin smilte svakt. Som om han skjønnte alt Chris ikke sa. «Noen sannheter er lettere å kjenne enn å si,» svarte han. «Og noen følelser... velger oss før vi velger dem.» Chris så bort. Havets mørke var lettere å se inn i enn Edvins blikk. «Dette er ikke riktig,» sa han lavt. «Jeg vet ikke hva som skjer med meg.» Edvin lente en hånd på rekkverket mellom dem – ikke nær nok til å røre Chris, men nær nok til at Chris kjente varmen fra huden hans. «Det skjer fordi du endelig kjenner noe,» sa Edvin. «Det er ikke farlig. Bare ekte.» Chris' pust var ujevn. «Du kjenner meg ikke.» Edvins øyne mørknet i et mykt, intenst uttrykk. «Nei,» sa han. «Men jeg ser deg. Og det er lenge siden noen har gjort det, er det ikke?» Ordene traff Chris akkurat der han hadde skjult mest. I den delen av hjertet han knapt hadde rørt ved selv. Han klarte ikke å svare. Han klarte ikke å flytte blikket. Han klarte bare å stå der, mens de delte en stillhet som var altfor tung, altfor full av noe han ikke kunne navngi. Så tok Edvin et skritt tilbake. Ikke fordi han ville, men fordi han visste han måtte. «God natt, Chris,» sa han lavt. En natt som ikke ville bli god. Ikke nøytral. En natt som

ville følge Chris inn i drømmene. «God natt,» svarte Chris hest. Edvin gikk inn på rommet sitt. Døren lukket seg. Men Chris følte at noe inne i ham hadde åpnet seg. En dør han ikke kunne lukke igjen. Chris våknet neste morgen med en uro han ikke klarte å riste av seg. En rastløshet som lå som et elektrisk teppe under huden. Ikke ubehagelig – men altfor levende. Han sto opp før Susanne og barnet, gikk stille ut på balkongen og satte seg i skyggen av den varme steinveggen. Havet var rolig denne morgenen, som om det hvilte etter nattens dype pust. Han ventet ikke på noe. Likevel lyttet han etter noe. Et fottrinn, en dør som åpnet seg, et tegn. Balkongen ved siden av var stille, tom. Men sporene etter Edvin var der – en kopp på bordet, et håndkle over stolen. Små ting. Små bevis på at dette ikke hadde vært en drøm. Chris merket hvor intenst han ønsket å se ham igjen, og det skremte ham. Det stakk dypt, en blanding av frykt og lengsel som gjorde hendene hans varme. Et sted inni ham hvisket en stemme: Du burde stoppe dette. Men en annen stemme – en farligere og mer ærlig – svarte: Du vil ikke stoppe. Etter frokosten gikk familien ned til bassenget. Solen var skarp, vannet glitret og barnelatter fylte luften. Susanne virket roligere enn på lenge, som om ferien endelig begynte å gjøre det den skulle. Chris la merke til noe – Susanne tok hånden hans. Helt spontant. Helt naturlig. Og han kjente en vond varme i brystet. Et stikk av dårlig samvittighet. En kniv av noe han ikke ville tenke på. «Er du okay?» spurte hun, da han ikke strammet grepet tilbake med en gang. «Ja. Bare trøtt.» Han smilte, og det var nesten ekte. De fant solsenger. Susanne smurte barnet inn med solkrem, Chris la seg bakover og lot solen varme ham. Men han klarte ikke å finne ro. Og så, uten forvarsel, kjente han noe: Et blikk. Ikke hvilket som helst blikk. Det blikket. Han åpnet øynene. Edvin sto på den andre siden av bassenget. Han hadde på seg en mørkeblå skjorte som var åpen akkurat nok til at den ikke var det. Sollyset fanget vannperler i håret hans etter et bad. Og han så rett på Chris – ikke på familien, ikke på andre, men på

ham. Et stille, uunngåelig blikk. Som om de delte en hemmelighet ingen andre kunne se. Chris svelget hardt. Pulsen økte. Varmen fra solen ble plutselig altfor nær, altfor intens. Edvin nikket svakt til ham – en nesten usynlig hilsen. Og Chris kjente det som om noen dro i en tråd inni ham. Det var ikke et tilfeldig blikk. Det var et kall. «Har du lyst til å gå og kjøpe oss litt is?» spurte Susanne en time senere. «Jeg kan bli her med henne.» «Ja. Selvfølgelig.» Han sa det litt for raskt. Litt for lettet. Susanne så ikke forskjellen. Hun kysset barnet på panna og vinket ham av gårde. Chris gikk bort fra solsengene og nedover den lille steinlagte stien mot strandkiosken. Han pustet litt for dypt, prøvde å late som om alt var normalt. Men han visste ikke engang hva han flyktet fra. Eller hvem han flyktet til. Da han rundet hjørnet, sto Edvin der. Ikke tilfeldig. Edvin lente seg mot veggen som om han hadde stått der en stund og ventet. «Hei,» sa han lavt. Chris stoppet opp. Det var som å gå rett inn i en varme han ikke kunne måle. «Hei,» svarte Chris, og stemmen var hesere enn han hadde ment. Edvin smilte. Det smilet som både roet ham og gjorde alt verre. «Jeg trodde kanskje jeg ikke ville se deg igjen,» sa Edvin stille. «Jeg bor ved siden av deg,» svarte Chris, nesten tørt, som om han prøvde å holde avstand. Edvin lo svakt. «Det er ikke det jeg mener.» Chris kjente varmen spre seg gjennom kroppen. Legene kunne lese pasienter. Advokater kunne lese mennesker. Men Edvin... han leste ham. «Jeg skulle kjøpe is,» sa Chris, som om det var en slags fluktlinje. «Jeg kan gå sammen med deg,» svarte Edvin. «Hvis du vil.» Hvis du vil. Tre ord som fikk hjertet hans til å slå dobbelt. De begynte å gå langs stranden, med sanden som stakk mellom sandaler og stein. De gikk stille et stykke – ikke en ubehagelig stillhet, men en stillhet som var så tett at den nesten var fysisk. «Du virker annerledes i dag,» sa Edvin til slutt. Chris tok et skarpt innpust. «Og hva betyr det?» Edvin så på ham, lenge. Ikke dømmende. Bare... seende. «At du tenkte på meg,» sa han rolig. Ikke som en anklage. Men som en sannhet. Chris

stoppet. Han kunne ikke svare. Edvin tok ett steg nærmere – ikke nok til å røre ham, men nok til at luften mellom dem ble varm, nesten levende. «Jeg tenkte på deg,» fortsatte Edvin, stemmen lavere. «Hele natten.» Chris lukket øynene et øyeblikk. Det var som om noe inne i ham knakk, eller åpnet seg, eller begge deler. «Edvin... jeg vet ikke hva dette er.» Edvins blikk myknet, men ble ikke svakere. «Det er noe,» sa han. «Det vet du.» «Jeg har familie.» «Jeg vet.» «Jeg burde gå.» «Jeg vet.» Chris sto helt stille. Sol, hav, sand – alt ble stille. Bare de to. Og noe som vokste mellom dem, tett og uunngåelig. «Chris,» sa Edvin, og navnet ble som en berøring i seg selv. «Jeg prøver ikke å ta deg bort fra noe. Jeg prøver bare å forstå hvorfor du ser på meg... som du gjør.» Chris åpnet øynene. Det han så i Edvins blikk var ikke lyst. Det var ikke fristelse. Det var en gjenkjennelse. Som om Edvin hadde sett Chris lenge før Chris så ham. Og Chris klarte ikke å lyve mer, ikke akkurat nå, ikke for seg selv. «Fordi du...» Han stoppet. Pustet. Svelget. «Fordi du får noe i meg til å våkne.» Edvin tok inn ordene med et ansiktsuttrykk som var en blanding av lettelse og noe farligere, noe som laget varme i magen til Chris. «Da er vi to,» sa Edvin. De sto så nær at Chris kjente varmen fra huden hans. Og et øyeblikk – et enkelt, skjebnebestemt sekund – lente Edvin seg litt frem. Ikke nok til å berøre. Men nok til å skape et løfte i luften. Chris trakk pusten skjelvende. Dette var punktet uten retur. Han visste det. Edvin visste det. «Jeg burde gå tilbake,» sa Chris lavt. «Jeg vet.» «Men jeg vil ikke.» Edvins øyne var mørke og varme samtidig. «Jeg vet.» Og i den stillheten som fulgte, kjente Chris noe han ikke hadde følt på mange år: Begjær. Lengsel. Og farligst av alt – håp. Chris gikk tilbake til solsengene med to smeltende is i hendene og en puls som fortsatt ikke hadde roet seg. Han følte Edvins blikk på ryggen selv om Edvin ikke lenger var der. Susanne så opp på ham da han kom tilbake. «Det tok sin tid,» sa hun med et smil – ikke irritert, bare bemerket. «Det var mye kø,» løy Chris, uten å blunke. Det

skremte ham litt hvor lett løgnen kom. Som om en del av ham allerede var i ferd med å skli inn i en annen virkelighet. En virkelighet hvor han tenkte mer på å skjule Edvin enn å være ærlig med Susanne. Han satte seg ned. Barnet grep etter isen hans og lo, og for et lite øyeblikk holdt Chris fast i det – familielivet, nærheten, ansvaret. Han ville kjenne noe av det igjen. Han ville at det skulle føles som før. Men bak alt det kjente, brant en annen tanke: Hvor er Edvin nå? Senere på ettermiddagen tok de en pause fra solen og gikk opp på hotellrommet. Barnet sovnet raskt i vognen ved siden av sengen. Susanne strakte seg på magen og bladde i mobilen. «Jeg tror jeg skal legge meg ned litt,» sa hun. «Gjør det,» svarte Chris. Han burde også hvile. Han burde lese, eller jobbe litt, eller noe annet fornuftig. Men kroppen hans hadde sin egen vilje. Han gikk ut på balkongen – som om han ble trukket dit av en usynlig tråd. Luften var varm, nesten som en berøring. Han lente seg mot rekkverket og lot tankene flyte. Og så – så stille at det nesten ikke var en lyd – hørte han døren på balkongen ved siden av åpne seg. Chris snudde ikke hodet. Han våget ikke. Men han kjente det. Som en varme. Som en tilstedeværelse som fylte luften. Så sa den stemmen som allerede begynte å få altfor stor plass i tankene hans: «Du kom tilbake.» Chris lukket øynene et sekund. Han snudde seg sakte. Edvin sto der. Som om han hørte til på den balkongen, i solen, i luften. Som om han var en naturlig del av alle ting Chris prøvde å ikke føle. «Jeg bor her,» svarte Chris med lav stemme. Edvin smilte. «Jeg mener... du kom tilbake hit. Til balkongen.» Chris så ned på hendene sine, som knuget rekkverket litt for hardt. «Jeg trengte luft.» «Det gjør du ofte, har jeg merket.» Chris svelget. Edvin så på ham som om han hadde levd et helt liv i Chris' øyne allerede. Det var ikke truende. Bare... sant. «Du leser mennesker litt for godt,» sa Chris prøvende. «Det er jobben min,» svarte Edvin. «Og litt naturtalent.» Chris så opp. «Hva jobber du med?» «Jeg er lege.» Chris blunket. «Det forklarer litt.» «Hva forklarer det?»

«At du ser ting. Som om du ser rett gjennom mennesker.» Edvin lente seg rolig mot rekkverket og lot blikket hvile på Chris. «Jeg ser ikke gjennom deg, Chris. Jeg ser deg.» Chris kjente en varme spre seg over brystet. Ikke seksuell, ikke av lyst – men av å føle seg sett. Som om noen hadde slått på et lys i et rom han hadde glemt fantes. «Jeg vet ikke hva du vil,» sa Chris lavt. «Jeg vil ikke ta noe fra deg,» svarte Edvin like lavt. «Jeg vil bare... være der du er. Det er alt.» Hjertet hans slo et dunk som gjorde ham svimmel. «Edvin...» Edvin tok et lite skritt nærmere rekkverket. «Chris, ser du ikke hva dette er? Det skjer noe mellom oss. Jeg vet ikke hva det kan bli. Jeg vet ikke hva du er klar for. Men...» – han pustet rolig inn – «jeg kjenner det.» Chris kunne ikke puste. Han kunne ikke tenke. Han kunne bare være der. «Jeg har aldri...» begynte han, men stoppet. Ordene ble sittende fast bak tennene. «Jeg har aldri følt dette for en mann.» Edvin så på ham lenge. Med et blick som var både mildt og intenst. «Det handler ikke om en mann, Chris,» sa han. «Det handler om meg. Og deg.» Chris kjente noe inni seg slippe. Ikke som en ødeleggelse – mer som en sannhet som sluttet å skjule seg. «Jeg sa til deg i går,» fortsatte Edvin, «at noen følelser velger oss før vi velger dem.» Chris nikket langsomt. «Og dette...?» hvisket han. Edvin svarte uten å nøle. «Dette har allerede valgt deg.» Stillheten mellom dem ble tung. Elektrisk. Full av løfter som ennå ikke var brutt eller holdt. Chris tok inn pusten dypt. «Jeg kan ikke gjøre dette,» sa han – men stemmen dirret ikke av beslutsomhet, den dirret av frykt for hvor sant det var. Edvin svarte med et blick som var varmere enn solen. «Jeg skal ikke presse deg.» Han lente hodet litt til siden. «Men jeg kommer heller ikke til å late som jeg ikke vil deg.» Chris kjente det som et slag – ikke brutalt, men nødvendig. En sannhet han hadde ventet på uten å vite det. «Susanne er her...» mumlet han, nesten som en bønn til seg selv. «Jeg vet,» sa Edvin rolig. «Men det forandrer ikke at du føler noe.» Chris våget å se på ham. Og i det blikket skjedde det. Noe falt. Noe

åpnet seg. Noe ga etter. Edvin trakk pusten svakt, som om han kjente det samtidig. «Chris...» sa han langsomt. «Hvis du sier at jeg skal gå, går jeg. Hvis du sier at dette er ingenting, så stopper jeg.» Chris sto helt stille. Edvin fortsatte: «Men hvis du sier ingenting...» Han stoppet. Så la han hodet litt på skakke og senket stemmen. «...så blir jeg.» Chris klarte ikke å svare. Og i stillheten som fulgte, i pusten som trakk seg mellom dem, i den varme luften som bar navnet hans gjennom kroppen – visste Edvin alt han trengte å vite. Han ble. Chris hadde aldri tenkt over lydene i hotellgangen før. Ikke helt. Ikke sånn som nå. Den myke summingen av klimaanlegget. Klikkene fra dører som ble åpnet og lukket. Det dempede ekkoet av stemmer som kom og gikk. Alt sammen føltes plutselig intenst, tydelig, som om sansene hans var skrudd opp ti hakk. Han gikk rolig, men inni ham var ingenting rolig. Hver celle vibrerte. Hvert hjerteslag var en advarsel og et ønske samtidig. Han hadde sagt han skulle ned og kjøpe en flaske vann. Susanne hadde smilt og kysset ham lett på kinnet. Barnet sov. Alt var enkelt. Alt var som det pleide. Bortsett fra at han løy. Og det var første gang løgnen føltes som en flukt mot noe – ikke fra. Edvin hadde sendt ham en kort melding. «Jeg trenger å se deg. Rom 304.» Rett ved trappen. Rett innenfor gangen. Bare noen få skritt fra Chris sitt eget rom. Chris hadde ikke svart. Han visste han ikke burde gå. Men føttene hans gikk dit likevel. Da han rundet hjørnet i gangen, sto han plutselig foran døren til rom 304. Han ble stående noen sekunder og bare puste. Det var nesten ingen lyd i hele etasjen, som om hotellet holdt pusten sammen med ham. Hendene hans var varme. Ikke av klimaet. Av nerver. Av lyst. Av frykt. Alt blandet til en levende strøm i blodet. Han løftet hånden. Tvele. Så banket han. Én gang. Døren åpnet seg øyeblikket etter – som om Edvin hadde stått rett bak den og ventet. Han gjorde det nok også. Edvin sto der i halvmørket mellom gardinene, med dempet lys bak seg. Håret var fremdeles fuktig etter dusjen. Han hadde på seg en enkel t-skjorte og en bukse som satt løst,

men ikke løst nok til å skjule linjene av kroppen hans. Men det var blikket som traff Chris først. Mykt. Varmt. Inviterende. Som om Edvin hadde ventet hele dagen på dette øyeblikket – ikke for å få noe, men for å gi noe Chris ikke lenger kunne nekte at han trengte. «Du kom,» sa Edvin. Chris lukket øynene et sekund, som om ordene traff ham i brystet. «Jeg burde ikke være her,» svarte han stille. «Nei,» sa Edvin. «Men du er her likevel.» Chris pustet tungt ut. «Hvorfor?» spurte han, nesten desperat. «Hvorfor gjør du dette?» Edvin gikk et lite steg nærmere. Ikke nok til å røre. Bare nok til å la varmen hans fylle rommet mellom dem. «Fordi du har gått alene altfor lenge,» sa han. «Og fordi noe i deg ropte etter å bli sett.» Chris svelget. Han kunne ikke flytte blikket. Edvin fortsatte: «Du trenger ikke forklare noe. Du trenger ikke være noen andre enn deg selv akkurat nå.» «Jeg vet ikke hvem jeg er akkurat nå,» svarte Chris, stemmen lav og skjelvende. Edvin så ham inn i øynene med en ro som nesten brant. «Da finner vi det ut sammen.» Og så – sakte, ikke brått – løftet Edvin hånden og strøk fingrene langs Chris' ansikt. Ikke overdrevent. Ikke krevende. Bare en berøring. En enkel, myk, uunngåelig berøring som sendte en sitring nedover ryggen til Chris. Det var som om hele kroppen hans sugde til seg varmen fra Edvins hånd. Chris' pust ristet. «Edvin...» hvisket han. «Chris,» svarte Edvin like mykt. «Se på meg.» Chris løftet blikket. Og i det øyeblikket var det ingenting annet i verden enn de to. Ingen hotellgang. Ingen balkonger. Ingen familie. Ingen regler han måtte følge. Bare to menn som hadde funnet hverandre i en stillhet de ikke kunne ignorere. Edvin tok et lite skritt til. Nå var de så nær at Chris kunne føle pusten hans mot huden. Den rolige, varme rytmen som kjentes altfor trygg. «Hvis du vil,» sa Edvin lavt, «kan du gå nå.» Ingen bevegelse i Chris. Bare en skjelving i leppene. «Og hvis jeg ikke går?» spurte han. Edvin svarte ikke med ord. Han flyttet hånden fra kinnet til nakken, og med en øm, bestemt bevegelse trakk han Chris sakte nærmere. Det var ingen hast. Ingen aggressivitet. Bare ren,

ufiltrert nærhet. Chris lukket øynene. Og da leppene deres møttes – mykt, stille, forsiktig først – var det som om alt han hadde glemt at han kunne føle, kom tilbake i én eneste bølge. Varm. Svak. Styrkende. Forbudt. Riktig. Kyssene var ikke ville. Ikke desperate. De var dype, sakte, søkende – som to sjeler som hadde ventet for lenge. Chris holdt i skjorten til Edvin som om han trengte noe å klamre seg til, og Edvin holdt rundt ham som om han hadde ventet nettopp på dette. Ikke bare kroppen – men hele Chris. Og for første gang på mange år følte Chris noe som minnet om... frihet. Kyssene stoppet ikke før Chris selv trakk seg litt tilbake, pusten hans rask, men ansiktet hans mykere enn det hadde vært på lenge. Edvin så på ham, tett, alvorlig og varm. «Dette,» sa han stille. «Dette var begynnelsen.» Chris trakk pusten dypt, brent og levd og full av noe han ikke kunne navngi. «Ja,» hvisket han. «Det var det.» Chris gikk tilbake til hotellrommet sitt den kvelden som om han bar en hemmelighet i hver eneste nerve i kroppen. Leppene hans brant fortsatt etter kyssene. Huden hans bar varme i nakken der Edvin hadde holdt ham. Det var som om kroppen hans fortsatt lente seg mot en nærhet som ikke lenger var der. Han pustet dypt før han åpnet døren, som om det lille øyeblikket skulle rense ham for noe. Men ingenting forsvant. Det ble bare sterkere. Susanne lå allerede i sengen. Hun smilte trøtt da han kom inn. «Gikk det greit? Fikk du kjøpt vann?» «Ja,» sa han. «Det gikk fint.» Men hjertet hans dunket som om han løy om mer enn vann. Barnet sov trygt i reisesengen. Rommet var stille. Varmt. Normalt. Men Chris følte seg ikke normal i det hele tatt. Han gikk inn på badet, lukket døren stille og så seg selv i speilet. Øynene hans var annerledes. Mørkere. Levende. Skyldige. Frie. Alt på en gang. Han strøk en hånd bak nakken og kjente et minne av Edvins berøring, og en svak sitring gikk gjennom ham. Han hadde ikke kjent noe slikt på lenge – en nærhet som gjorde ham både sterkere og svakere på samme tid. Han sov lite den natten. Hver gang han lukket øynene, kom Edvins ansikt tilbake til ham – ikke som en

fantasi, men som en sannhet som hadde funnet veien inn under huden hans. Neste morgen var Chris stille under frokosten. Susanne merket det. «Er alt bra?» spurte hun. «Bare litt trøtt,» svarte han. Han ga henne et smil, men det nådde ikke helt øynene hans. Han elsket henne, ja, men det var ikke lenger den kjærligheten som kunne bære alt. Og han visste at noe i ham hadde begynt å gli bort lenge før Edvin. Edvin var ikke årsaken. Han var bare... vekkerklokken. Etter frokost bestemte de seg for å gå ned til stranden. Barnet plasket i vannet mens Susanne tok bilder. Chris sto ved vannkanten og så ut over havet. Han kjente at han ble sett. Ikke av Susanne. Ikke av fremmede. Av ham. Chris snudde hodet svakt. Edvin sto et stykke borte, under en parasoll, med en bok i hånden og sollyset som glitret over mørkt hår. Men det var blikket som fanget Chris umiddelbart. Et blikk som ikke skjulte noe. Som ikke lot Chris gjemme seg. Chris kjente det som et slag av varme i brystet. Ikke seksuelt – men levende. Uunngåelig. Edvin løftet boken som en liten hilsen. Rolig. Selvsikkert. Som om han sa: Jeg er her. Jeg ser deg. Chris måtte se bort. Han kjente Susanne ved siden av seg. Han kjente barnets latter. Han kjente Edvin. Og det var altfor mye på én gang. Senere gikk Chris en tur for å hente noe drikke. Susanne satt igjen i solsengen med barnet. Alt var uskyldig, alt var normalt – men kroppen hans gikk som om den fulgte et usynlig spor i sanden. Ett hjørne. To hjørner. Og plutselig sto Edvin der, lent mot en palme som om han hadde stått der lenge. Blikket deres møttes. Ingen ord. Alt ble sagt i stillheten. Chris stoppet foran ham. «Du kan ikke gjøre dette,» sa Chris lavt, nesten kvelende. Edvin svarte like stille: «Jeg gjør ingenting. Det er du som kommer hit.» Noe traff Chris så hardt at han mistet pusten et sekund. Edvin fortsatte: «Jeg kan holde avstand hvis du vil. Si ordet.» Chris åpnet munnen for å si det. For å avslutte alt før det begynte. For å beskytte familien, beskytte Susanne, beskytte seg selv. Men han klarte ikke. For Edvins nærvær var som en varme han ikke hadde kjent på årevis.

Som om kroppen hans hadde ventet på akkurat denne typen kontakt uten å vite det. «Jeg vet ikke hva jeg vil,» sa Chris, ærligere enn han hadde vært med noen på lenge. Edvin gikk et lite skritt nærmere. Bare ett. Avstanden mellom dem ble ladet. Lukten av solkrem, saltvann og noe som bare var Edvin fylte sansene hans. «Da kan vi finne det ut sammen,» sa Edvin. Og så løftet han hånden – forsiktig, spørsmålsaktig – og lot fingertuppen stryke lett over Chris' hånd. Bare et streif. Bare en antydning. Chris trakk pusten skarpt. Det var en liten berøring, men det føltes som et stort fall. «Edvin...» hvisket han. Edvin så på ham som om han holdt en hel verden i blikket. «Jeg skal ikke ta deg bort fra livet ditt, Chris,» sa han. «Men jeg kan være den siden av deg du aldri har turt å slippe fri.» Chris lukket øynene, som om sannheten brant. Da han åpnet dem igjen, var Edvin så nær at Chris kunne kjenne varmen fra pusten hans. Edvin lente seg frem – ikke for å kysse ham, men for å hviske: «Møt meg i kveld.» Chris' hjerte stoppet. Ett langt sekund. Så fortsatte Edvin: «Balkongen din. Etter midnatt. Hvis du virkelig ikke vil... kommer du ikke.» Chris hadde ingen ord. «Men hvis du kommer,» sa Edvin, med stemmen lav og trygg, «så vet vi begge hva du velger.» Og han gikk. Rolig. Selvsikkert. Som om han visste at noe i Chris allerede var på vei etter ham. Chris sto igjen. Hjertet slo hardt. Varmen i kroppen var nesten vond. Han visste én ting: Dette var mer enn en romanse. Dette var et fall. Og han kunne ikke lenger se forskjellen på frykt og lengsel. Klokken var 23:58. Chris hadde sittet på balkongen i nesten en time, som en mann som ventet på sin egen dom. Havets rytme slo jevnt mot stranden, bølger som glitret under månelysset. Hotellområdet lå stille, bare noen fjerne stemmer fra barene borte ved promenaden. Han hadde prøvd å si til seg selv at han ikke kom til å gå. At han skulle holde seg på sitt eget rom. At han skulle være sterk. Men alt inni ham strittet mot det. Hver fiber, hver tanke, hver puls sa det samme: Du vil gå. Du vil se ham igjen. Chris lukket øynene et sekund og pustet dypt, som om

han prøvde å finne igjen en del av seg som hadde forsvunnet for lenge siden. 23:59. Han så mot balkongen ved siden av. Den var mørk, tom. Men han visste at Edvin var der inne. Ventende. 24:00. Tiden gikk videre. Chris gjorde det også. Han reiste seg. Han sto stille i noen sekunder—og gikk. Ikke fort. Ikke nølende. Bare... bestemt. Han gikk til balkongskillet. Den lave muren mellom rommene. Og for første gang i livet sitt tok Chris et valg som ikke kom fra plikt, moral eller forventning. Det kom fra hjertet. Eller kanskje begjæret. Eller kanskje en del av ham som hadde vært stum i mange år. Han tok et steg over. Edvin sto der da Chris kom inn på balkongen hans, som om han hadde visst sekundet Chris ville komme. Han hadde ingen skjorte denne gangen, bare en mørk t-skjorte han hadde dratt over hodet og et blikk som var så intenst, så mykt, at Chris nesten mistet balansen. Lyset fra rommet bak ham var dempet, gyllent, og malt over konturene av skuldrene hans. Ansiktet hans var halvveis i skygge, halvveis i lys. «Hei,» sa Edvin, lavt. «Hei,» svarte Chris. Stemmen hans sviktet litt. Edvin tok et lite skritt nærmere. Ikke påtrengende. Bare nok til at Chris kunne kjenne pusten hans i den varme natten. «Du kom,» sa Edvin. Chris svelget hardt. «Jeg klarte ikke å la være.» Edvin smilte—ikke bredt, men varmt. «Jeg visste du ville.» Chris ristet svakt på hodet. «Ikke vær så sikker.» Edvin løftet hånden og la den over Chris' bryst, rett over hjertet. En myk, nesten forsiktig berøring. «Jeg hører det,» sa han. «Det var aldri stille for meg.» Chris' pust stanset. Bare et lite sekund, men nok til at Edvin kjente det. Han strøk tommelen langs stoffet over hjertet. «Du er redd,» sa Edvin. «Men du vil ikke stoppe dette.» Chris klarte ikke å lyve. «Nei.» «Si det,» sa Edvin, mykt. «Si at du ikke vil stoppe det.» Chris løftet blikket, og alt han så var Edvins øyne – mørke, gyldne, varme som natten rundt dem. «Jeg vil ikke stoppe det,» sa han. Ordene falt mellom dem som en bekjennelse. En nøkkel. En åpning. Edvin pustet ut, som om han hadde ventet på akkurat det. Han tok et steg helt nær, så nær at kroppen deres møttes lett,

varmt, uten hast. «Chris,» sa han lavt. «Jeg vil at dette skal være sant. Ikke hemmelig. Ikke skam. Bare... sant.» Chris' stemme var nesten borte. «Det er sant.» Edvin løftet hånden og strøk Chris over kinnet. Det var en ømhet der, en varme, en respekt – noe Chris ikke hadde kjent på lenge. «Kan jeg?» hvisket Edvin. Chris nikkete sakte. Og så – som om natten selv holdt pusten – lente Edvin seg frem og kysset ham. Det var sakte, dypere enn kvelden før, mykere, men samtidig tyngre. Ikke et første kyss. Et valg. Chris svarte med en sult han ikke visste at han hadde. Han grep i Edvins skjorte, trakk ham nærmere, som om alt i ham endelig fikk slippe fri. Kyssene ble dypere, varmere, mer levende. Hendene deres fant hverandre, fant kinn, nakke, rygg – ikke for å kreve noe, men for å kjenne, bekrefte. Det var ingen hast. Ingen jag. Ingen eksplisivitet. Bare ren, ufiltrert nærhet. Edvin presset pannen mot Chris' etter en lang stund, begge pustet tungt, varmt og tett. «Dette er virkelig,» sa Edvin mot leppene hans. Chris lukket øynene. «Jeg vet.» Edvin strøk en hånd nedover armen hans, sakte, som om han memorerte formen av ham. «Vi trenger ikke løpe,» sa Edvin. «Vi kan bare... være her. I dette.» Chris åpnet øynene, og i dypet av Edvins blikk så han noe han hadde savnet lenge: Å bli ønsket. Å bli sett. Å bli holdt uten å måtte være noen perfekt versjon av seg selv. Han tok Edvins hånd i sin egen. «Jeg vil være her,» sa han. «Med deg.» Edvin pustet ut et mykt, nesten sårbart pust – og trakk ham inn i en ny omfavnelser. Ikke et kyss denne gangen. Bare en lang, stille, trygg omfavnelser som føltes som en begynnelse. Chris hvilte hodet mot Edvins skulder. For første gang på veldig lenge følte han seg hjemme. Men dypt inni ham, under varmen og nærheten, lå en liten skygge som hvisket: Dette vil koste deg mer enn du vet. Han visste det. Men han kunne ikke snu nå. For Edvin var ikke lenger bare en mann. Han var en sannhet. Og sannheter lar seg ikke lukke. Chris våknet med en følelse han ikke hadde kjent siden han var ung: spenning. Rå, levende, feil – og altoppslukende. Den første tanken som slo ham da han åpnet

øynene var ikke barnet som sov i reisesengen. Ikke Susanne ved siden av. Ikke dagens planer. Det var Edvin. Lyden av stemmen hans i mørket. Varmen av hendene hans. Den måten he had sagt «du kom» som om det var noe hellig. Chris kjente det i magen: han trengte å se ham igjen. Og det skremte ham mer enn det burde. Susanne strakte seg i sengen, gjespet og smilte til Chris, uvitende om stormen han bar i kroppen. «Sovet godt?» «Ja,» svarte han. Det var løgn. Men løgnene kom lettere nå. «Du sovnet sent,» fortsatte hun, uten å klandre. «Du var vel ute og fikk litt luft?» «Litt.» En enkel løgn, men den hadde vekt. Senere på morgenen skulle de til strandpromenaden for å spise lunsj. Barnet sov i vognen, og Susanne holdt Chris i hånden uten å tenke over det. Men Chris tenkte over det. Han så hånden deres sammen og kjente en stikkende skyldfølelse, men også en avstand han ikke hadde klart å sette ord på før Edvin. Han var ikke stolt av det. Men sannheten var enkel: Noe inne i ham var allerede på vei bort. Og noe annet var på vei frem. På vei ned trappen så han ham. Edvin sto i hotellobbyen, lent mot marmorsøylen, med en kaffekopp i hånden og sollyset som et gyllent slør over skuldrene hans. Han hadde på seg en mørk, tynn skjorte og bukser som satt akkurat riktig – avslappet, men tiltrekkende. Men det var blikket som gjorde Chris ustø. Edvin så ham. Ikke på Susanne. Ikke på vognen. Ikke på fasaden. På ham. Chris' hjerte slo et øyeblikk litt for høyt, og Edvins smil var lite, men brennende nok til å sende varme langt ut i fingertuppene hans. Edvin gikk ikke bort til dem. Han sa ingenting. Han vinket ikke. Men blikket hans var som en hånd plassert over hjertet til Chris. Og det var nok. Det var mer enn nok. Senere, etter lunsj og etter at barnet hadde sovnet i vognen igjen, sa Susanne: «Jeg tenkte å dra litt alene rundt i butikkene. Bare en time eller to. Går det fint at du passer henne?» Det gikk mer enn fint. Chris kjente kroppen sin svare før hodet gjorde. «Selvfølgelig.» Da hun gikk, snudde Chris seg sakte og så mot hotellinngangen – og Edvin var allerede på vei mot ham. Det var

noe med måten Edvin gikk på. Ikke arrogant. Ikke påtrengende. Bare trygg. Som en som vet at ekte kontakt ikke trenger å ropes – den føles. «Hei,» sa Edvin stille, da han kom nær nok. «Hei,» svarte Chris, og stemmen var lavere enn han hadde tenkt. Edvin så ned på vognen. «Hun sover?» «Ja.» Edvin nikket. «Vil du... ta en liten runde? Rundt bassenget, kanskje?» Bare en spasertur. Bare et lite øyeblikk. Ikke noe farlig. Men alt som ville skje etterpå var bygget på nettopp slike øyeblikk. Chris nikket. De gikk rundt kanten av bassenget, mellom palmetrærne som kastet myke skygger. Edvin gikk tett nok til at skuldrene deres av og til strøk hverandre lett, som om tilfeldighetene hjalp dem med å komme nærmere. «Hvordan føles det?» spurte Edvin lavt. «Hva mener du?» svarte Chris. Edvin smilte svakt. «Å ha kysset meg i går.» Chris stoppet å gå i ett sekund. «Jeg burde...» «Ikke si burde,» avbrøt Edvin mykt. «Det får alt i deg til å låse seg.» Chris pustet ut. «Det føles... annerledes.» Han så ned. «Sterkere enn jeg er klar for.» Edvin nikket langsomt. «Det er akkurat derfor det betyr noe.» De gikk videre. I et skyggefullt hjørne ved bassenget stoppet Edvin og så rundt, diskret, rolig, trygg. Ingen så dem. Ingen fulgte med. «Chris,» sa han stille, «jeg trenger å spørre deg om noe.» Chris' hjerte stanset. «Hva da?» Edvin tok et lite skritt frem, så nær at luften mellom dem ble varm. «Føler du det fortsatt? Det som skjedde i går?» Chris så ham rett i øynene. Og alt inni ham – alt han hadde prøvd å stenge ute hele morgenen – kom tilbake som en bølge. Hendene. Pusten. Kyssene. Alt. «Ja,» svarte Chris, nesten hviskende. «Jeg føler det.» Edvin pustet ut, som om han selv hadde holdt pusten hele dagen. «Da må du vite dette,» sa han, stemmen dyp og lav. «Jeg vil ikke være en fantasi du flykter til. Jeg vil være virkelig for deg.» Chris' pust ble tyngre. «Du er virkelig.» Edvin rørte ved hånden hans da ingen så det. Bare fingertuppene, men det var nok til å sende en sitring gjennom Chris' kropp. «Da møtes vi igjen i kveld,» sa Edvin. Ikke et spørsmål. Et løfte. Men også et valg. «Hvor?» spurte Chris. «Jeg sender deg en

melding,» svarte Edvin, smilende. «Og Chris...» Chris svelget. «Ja?» Edvin lente seg helt nær, men ikke nok til å røre ham. Bare nok til at stemmen hans ble som en varm hvisking over huden. «Neste gang holder jeg deg litt lenger.» Chris kjente hjertet hamre i brystet. Solen brente ikke like mye som ordene Edvin hadde lagt igjen. Edvin strøk lett over hånden hans igjen – et lite, ulovlig øyeblikk – og gikk. Og Chris sto igjen, med vognen foran seg og havet bak seg, som en mann som ikke lenger visste hvordan han skulle være hel. For nå fantes det to liv i ham: det han levde – og det han lengtet etter. Og det nye livet, det skjulte, det forbudte – hadde allerede begynt å vinne. Chris visste at han ikke burde vente på en melding. Han satt på balkongen igjen, noen timer etter Edvin hadde gått. Solen var i ferd med å gå ned, og himmelen var rosa og gull, som om den selv prøvde å skjule noe bak farger som var for vakre til å være sanne. Susanne var inne på badet og ordnet seg til middag med familien. Barnet sov i vognen, fredelig, uvitende om alt som nå raste inni faren. Telefonen lå på bordet. Chris så bort fra den. Snudde seg mot havet. Trakk pusten. Prøvde å være normal. Men hjertet hans ventet. Da telefonen vibrerte, hoppet pulsen hans som om noen hadde ristet i hele kroppen hans. Han rev den til seg før han rakk å tenke. Det var Edvin. «Møt meg ved trappen bak bassenget. 23:00.» «Kom alene.» Chris ble sittende et øyeblikk med telefonen i hånden, som om meldingen var et fyrverkeri som blusset opp inne i ham, varmt og farlig. Han merket en brennende følelse i brystet. En blanding av frykt og intens forventning. Han skrev ikke tilbake. Han klarte ikke. Men meldingen var nok. Den sang i blodet hans. Under middagen følte Chris at han levde i to tidslinjer samtidig. I den ene satt han ved et bord med hvite duker, med Susanne som pratet om en butikk i byen hun hadde lyst til å besøke, og med barnet som spiste brødskiver og lo. I den andre holdt han på en hemmelig time som tikket nærmere og nærmere. 23:00. Bak bassenget. Edvin. Hver gang Susanne berørte hånden hans, kjente Chris en stikkende

skyldfølelse. Men samtidig kjente han hvordan kroppen hans var spent av et annet nærvær. Et annet ønske. En annen mann. Han så opp en gang – og på den andre siden av restauranten satt Edvin. Ikke alene. Han satt med en bok, som om han var fullstendig komfortabel med å vente. Men blikket hans var på Chris. Ikke av og til. Ikke tilfeldig. Men konstant. Varmt. Krevende. Kjærlig i sin egen, mørke måte. Chris klarte ikke å puste dypt før blikket deres møttes. Og da det skjedde, var det som om alt rundt dem sluttet å eksistere. Edvin løftet glasset sitt en millimeter. Ikke et skål. Et løfte. Chris måtte se bort for å ikke miste seg selv helt. Etter middagen gikk de opp på rommet. Chris bar barnet, og Susanne pratet om morgendagens planer. Han svarte, men tankene hans var et helt annet sted. Klokken var 21:15. De hadde god tid til å legge barnet. God tid til å si god natt. God tid til å late som alt var som før. Men ingenting var som før. Da barnet sovnet, kysset Susanne ham og krøp inn i sengen for å se på et reiseprogram på TV. Hun så lykkelig ut. Roen hennes var ekte. Og det gjorde alt vanskeligere. Chris sto i døren. «Jeg tror jeg går ned og tar meg en liten tur. Bare for å få luft.» Susanne nikket. «Ta med nøkkelen.» Han gjorde det. Og han gikk. Natten var varm. Tykk. Som om luften bar hemmeligheter. Chris gikk langsomt ned trappene. En del av ham håpet han ikke skulle se Edvin. En annen del bar ham fremover som om alt i livet hans ledet hit. Da han rundet hjørnet bak bassenget, var Edvin der. Han sto lent mot et murstykke, armene i kors, månen som en blek sirkel bak ham. Skyggene danset over ansiktet hans, gjorde blikket dypere, mer intens. «Du kom,» sa Edvin lavt. «Igjen,» svarte Chris, pusten litt høy. Edvin gikk frem mot ham. Ett skritt, langsomt, som om det var en seremoni. «Jeg var redd du ikke ville,» sa Edvin. Chris trakk pusten. «Jeg var redd jeg ville.» Edvin smilte svakt. «Det er den ærligste tingen du har sagt.» De sto tett under palmene. Lukten av saltvann, den dempede musikken fra strandbaren, varmen fra kroppen til Edvin – alt blandet seg i en farlig harmoni.

«Chris,» sa Edvin. «Bare si ett ord, og jeg holder avstand. Jeg mener det.» Chris så ham inn i øynene, og i det øyeblikket visste han at avstand ikke var mulig mer. «Jeg vil ikke at du holder avstand,» sa Chris, stemmen lav og nesten skjelvende. «Ikke nå.» Edvin tok hånden hans da ingen så det, og knuget den sakte, med en ømhet som var mer intim enn noe annet Chris hadde opplevd. «Da er du min like mye som jeg er din,» sa Edvin stille. Chris lukket øynene. «Dette er galt.» «Nei,» svarte Edvin. Han løftet hånden og la den mot Chris' kinn. «Det er sant.» Og så lente han seg frem. Kyssene var annerledes enn første gang. Dypere. Tryggere. Mer desperat stille, som om de begge prøvde å fange noe som kunne forsvinne når som helst. Edvin holdt ham tett, som om han bar på et behov som hadde ligget skjult for lenge. Chris holdt i Edvin som om han ville glemme alt som kom før dette. Kyssene var varme nok til å brenne bort alt annet. Alle tvil. Alle regler. All moral. Bare dem. Bare dette. Da de til slutt trakk seg unna, sto pusten deres i skyggene mellom dem. Edvin lente pannen mot Chris'. «Vi er for langt inne nå,» sa han. «Dette... det finnes ikke noe tilbakepunkt lenger.» Chris pustet tungt. «Jeg vet.» Edvin smilte svakt mot leppene hans. «Godt. For jeg slipper deg ikke.» Og Chris, som hadde prøvd å holde alt inne i årevis, svarte: «Jeg vil ikke at du skal.» Chris våknet med en varme i kroppen som ikke hadde noe med været å gjøre. Det var som om Edvins hender fortsatt hvilte over huden hans. Som om pusten deres fortsatt var blandet. Som om kyssene fra natten før fortsatt lå på leppene hans, som en glød som ikke ville dø ut. Da han gikk tilbake til rommet den natten, hadde han gått stille. Nesten lydløst. Han hadde listet seg inn, kledd av seg, lagt seg i sengen uten å vekke Susanne. Men selv i mørket, med kroppen hans snudd bort fra henne, visste han: Han hadde krysset en grense det ikke fantes vei tilbake fra. Og han hadde gjort det frivillig. Frokosten dagen etter var... annerledes. Susanne satt tvers over bordet og så på ham med øyne som lette etter noe hun ikke kunne sette ord på. Chris kjente det.

Hele tiden. «Du er stille,» sa hun. «Er du sliten?» «Litt.» Løgn. En ny løgn. De begynte å komme lett, altfor lett. «Du så så stresset ut i går kveld,» fortsatte hun. «Det er sikkert bare jobben som henger igjen i hodet ditt. Du trenger ferie, Chris.» «Jeg vet,» svarte han. Han visste mye mer enn det. Etter frokost gikk de til stranden. Men denne gangen holdt Chris seg litt unna – ikke langt, ikke mistenkelig, men akkurat nok til å ha utsikt over både Edvin og familien. Og Edvin var der allerede. Han sto ved vannkanten, med bukse som var brettet opp til knærne, og han lot bølgene slå over føttene sine som om han var midt i en tanke han prøvde å løse. Chris kunne ikke rive blikket vekk. Hver gang Edvin snudde hodet, uansett hvor tilfeldig, falt blikkene deres i møte. Som to magneter. Som om ingenting kunne hindre det. Susanne la merke til noe. Ikke alt. Men nok til at øynene hennes smalnet litt. «Hva ser du på?» spurte hun. Chris rykket til som om han ble tatt i noe. «Ingenting. Bare havet.» Susanne så på ham et par sekunder for lenge. «Du er ikke helt deg selv.» Chris klarte ikke si noe til det. For første gang merket han at hun hadde rett. Barnegråt reddet ham fra å svare. De gikk tilbake til solsengene, men Chris følte seg urolig i hele kroppen. Han kunne kjenne når Edvin gikk nær. Kunne kjenne når Edvin så mot han. Det var som elektriske prikkinger i huden. Og det ble bekreftet to timer senere. Chris satt ved bassengkanten, med føttene i vannet, mens barnet sov i vognen. Susanne hadde gått for å hente kaldt vann og en kaffe. Og plutselig satt Edvin ved siden av ham. Helt stille. Som om han hadde vært der hele tiden. Chris rykket til. «Hva gjør du?» hvisket han. «Jeg savnet å se deg i dagslys,» svarte Edvin. Rolig. Lavt. Som om ingen andre enn Chris kunne høre det. Chris så raskt rundt seg. Ingen stirret. Ingen la merke til noe. «Du kan ikke sitte her,» sa han stille. «Hun kan komme tilbake når som helst.» «Jeg vet,» svarte Edvin. «Men jeg måtte.» Han strøk fingertuppene langs vannoverflaten – og i en bevegelse så liten at den kunne ha vært et uhell, lot han fingrene treffe Chris' hånd

under vannet. Chris holdt pusten. «Edvin...» «Slapp av,» sa Edvin lavt. «Det er ikke noe å se. Det er bare vann. Bare tilfeldighet. Ingen vil se.» Men Chris kjente det. En varme som strømmet opp langs armen hans, helt inn i brystet. «Du gjør dette verre,» sa Chris, stemmen spent. «Eller ekte,» svarte Edvin. Chris trakk hånden vekk, men ikke fort. Ikke som et nei. Mer som et ja som ble oversatt feil. Edvin så det. Selvfølgelig så han det. «Du er redd,» sa Edvin, uten kritikk. «Men likevel kommer du.» Chris kjente det som et slag av sannhet. Han snudde ansiktet mot Edvin, øynene mørke og alvorlige. «Hvorfor kan jeg ikke holde meg unna deg?» Spørsmålet var nesten en bønn. Edvin svarte ikke med ord først. Han bare så på Chris som om hele verden lå der. «Fordi du endelig lar deg selv føle noe du har undertrykt i årevis,» sa han til slutt. «Og jeg...» Han svelget. «Jeg føler det samme.» Chris kjente brystet stramme seg. «Dette kan ikke fortsette slik.» «Det må ikke stoppe heller.» «Susanne...» «Jeg vet.» «Jeg har barn—» «Jeg vet.» «Du vet ikke hvor vanskelig dette—» Edvin la en finger over leppene hans. Bare lett. Bare et streif. Men nok til å slå alle ordene ut av ham. «Vi tar dette sakte,» sa Edvin. «Skritt for skritt. Du skal ikke miste alt. Jeg vil aldri være årsaken til det.» Chris var stille lenge. Så sa han: «Vi må være mer forsiktige.» Et smil som var både varmt og sårt spredte seg på Edvins lepper. «Det var det jeg ville høre.» Chris reiste seg, for å late som om han skulle gå i vannet, ikke forlate ham. Edvin så opp på ham, øynene hans fulle av noe farlig og vakkert. «Chris?» sa han lavt. Chris snudde seg. «Jeg elsker ikke lett,» sa Edvin. «Men jeg tror... dette går fort for meg.» Chris' hjerte stoppet. Et sekund. To. Han klarte ikke svare. Kunne ikke svare. Det var for mye. Susannes stemme ble hørt i bakgrunnen. «Chris? Jeg fant vann!» Edvin så ned. Pusten hans var tung. «Vi snakkes i kveld,» hvisket han. Og Chris gikk tilbake til Susanne – men etterlot en del av seg selv ved bassenget, hos mannen han ikke klarte å løpe fra. Ikke lenger. Chris hadde begynt å kjenne igjen følelsen: den lille

skjelvingen i brystet som kom når han visste han hadde gjort noe galt – men ikke kunne stoppe seg selv fra å gjøre det igjen. Sannheten var enkel: Han var ikke lenger den samme mannen han var for bare noen dager siden. Edvin hadde åpnet en dør i ham som ikke kunne lukkes igjen. Men Susanne visste ikke det. Ikke ennå. Denne morgenen var hun stille. Ikke sint. Ikke mistenksom. Bare observant. Hun la mer merke til ham enn vanlig. Måten han ble ukonsentrert av telefonen sin. Måten han var distraheret i samtaler. Måten han stirret ut over havet som om han hørte en annen stemme enn hennes. Og hun spurte for første gang: «Er du sikker på at alt er bra, Chris?» Han smilte og kysset henne på kinnet – men det var et smil uten rot. Hun kjente det. «Bare litt sliten,» svarte han. Susanne så på ham lenge. Altfor lenge. Han kjente det som om blikket hennes trengte gjennom de lagene han desperat prøvde å beskytte. Senere, etter Strandpromenaden og en lunsj Susanne knapt spiste av, satte hun seg ved solsenget med hendene foldet foran seg. «Chris,» sa hun rolig. «Det er noe med deg.» Chris frøs. «Hva mener du?» «Du er... borte. Selv når du er her.» Og det var sant. Det var det verste – hun hadde sett rett gjennom ham. «Jeg bare tenker mye,» svarte han. «På hva?» Chris åpnet munnen for å svare, men ordene døde i halsen. For akkurat da, litt lenger nede ved strandkanten, så han Edvin. Mørkeblå skjorte, solen i håret, blikket som fant Chris som om det var det eneste målet. Susanne så ikke Edvin. Hun så bare at Chris så noe annet. Og den lille, nesten usynlige skyggen i ansiktet hennes fortalte Chris hvor farlig dette var i ferd med å bli. «Jeg kommer straks tilbake,» sa Chris og reiste seg litt for abrupt. Susanne så ned. Og for første gang siden de kom til Malaga... så hun trist ut. Edvin sto under palmen da Chris nærmet seg. Ikke smilende denne gangen. Ikke lett. «Du så bekymret ut,» sa Edvin stille. Chris trakk hånden gjennom håret, frustrert, delt i to. «Hun begynner å merke det.» «Det er klart hun gjør,» svarte Edvin mykt. «Du endrer deg.» «Jeg vet ikke hva jeg gjør,» sa Chris, ærlig og

rå. «Jeg klarer ikke... balansere dette.» Edvin gikk nærmere – ikke for å presse, men for å være der. «Chris, jeg vil ikke ødelegge livet ditt.» «Du er ikke det,» svarte Chris raskt. Edvin så på ham med varme som brant uten å skade. «Noe skjer med deg. Du våkner. Du kjenner igjen deler av deg selv du ikke har våget å møte før. Det er ikke ødeleggelse. Det er sannhet.» «Men Susanne...» «Du elsker henne,» sa Edvin. «Ja.» «Men du elsker henne annerledes enn før.» Chris lukket øynene. For akkurat det var sant. Han elsket Susanne – som familie, som trygghet, som historie. Men han elsket ikke lenger slik hjertet pleide å gjøre. Det som skjedde mellom ham og Edvin var ikke en sammenligning. Det var noe helt annet. Noe rått, nytt, uferdig, brennende. «Og du må finne ut hvem du vil være,» fortsatte Edvin. Chris åpnet øynene. «Jeg vil være med deg. Jeg vil... jeg vil dette.» Edvin svelget, ordene traff ham hardere enn han lot vise. «Da må du være ærlig,» sa han. «Ikke bare med meg. Men med henne.» Chris stivnet. «Ikke ennå,» sa han raskt. «Jeg... jeg klarer ikke ennå.» Edvin nikket. Ikke dømmende. Bare forstående. «Når tiden er riktig,» sa Edvin, «så vet du det.» Chris tok et skritt nærmere. Mellom dem var det alltid varmt. Alltid levende. «Edvin... jeg er redd.» Edvin tok hånden hans – bare et sekund, skjult mellom palmene. «Det er jeg også,» hvisket han. «Men jeg er mer redd for at du skal gå fra noe ekte, bare fordi det er vanskelig.» Chris kjente det som et sår i brystet som både gjorde vondt og lettet samtidig. Han lente pannen mot Edvins et sekund. En liten, skjult nærhet. Et stille løfte de ikke våget å si høyt. «Vi møtes i kveld,» hvisket Chris. Edvin pustet ut, som om han hadde holdt pusten hele dagen. «Ja,» svarte han. «I kveld.» Den kvelden var varm, tung og stille. Chris hadde tatt med barnet for å få henne til å sove. Han gikk i sakte sirkler rundt hotellgangen, rundt bassenget, rundt alt – men inni ham var alt kaos. Hver gang han så Susanne, slet det i brystet hans. Hun smilte til ham. Men smilet var slitent. Som om hun ikke helt visste hvorfor hun følte seg utrygg. Da barnet endelig sovnet,

satte Chris seg på sengkanten. Susanne kom ut av badet med vått hår og en myk sommertopp. Hun satte seg ved siden av ham. «Chris,» sa hun stille. «Er du forelsket i noen andre?» Spørsmålet var så direkte at Chris stivnet. Hjertet hans dunket så hardt at han nesten mistet pusten. «Hva?» svarte han, altfor fort. Susanne så ned i fanget sitt. «Jeg vet ikke. Jeg føler bare at jeg mister deg.» Chris kjente hvordan skyldfølelsen fór gjennom kroppen. Som en skarp smerte. «Nei,» sa han, altfor fort. «Jeg... det er ikke det. Jeg har bare mye i hodet.» Susanne nikket sakte. Ikke overbevist. Ikke helt troende. Men hun orket ikke krangle. «Ok,» hvisket hun. «Jeg håper du snakker med meg hvis det er noe. Jeg tåler sannheten, Chris.» Sannheten. Et ord som rev i ham. «Selvfølgelig,» svarte han. Og løgnen smakte bittert. Senere den kvelden, etter at Susanne hadde sovnet, satt Chris på balkongen alene. Han visste at Edvin ventet. Han visste at han ville gå. Men for første gang kjente han noe nytt: skam. Ikke fordi han elsket Edvin. Men fordi han løy for Susanne – og fordi sannheten allerede hadde begynt å rive hjertet hans i to. Telefonen vibrerte. Edvin: «Er du klar?» Chris så mot balkongen ved siden av. Den var mørk, men han kunne føle ham der inne. Som om de delte luften. Chris pustet tungt. Han så tilbake mot døren til rommet der Susanne sov. Og han hvisket – nesten uhørlig: «Jeg er ikke klar. Men jeg kommer likevel.» Han reiste seg. Gikk mot kanten. Tok steget over. Og inn i skyggene som snart skulle rive hele livet hans fra hverandre. Det var noe nytt i måten Chris beveget seg på når han gikk inn på Edvins rom den kvelden. Ikke bare nervøsitet. Ikke bare begjær. Det var sårbarhet. Og en underlig form for trygghet som han ikke klarte å forklare. Edvin sto ved vinduet, med hendene i lommene og mørket tegnet over skulderlinjene hans. Da Chris kom inn, snudde han seg sakte, som om han aldri tvilte et sekund på at Chris ville komme. «Hei,» sa Edvin lavt. Chris lukket døren bak seg, og det var noe i den lille klikkelyden som forseglet alt. En grense. En beslutning. «Hei,» svarte han. Edvin gikk mot ham,

rolig, men med en intensitet Chris kjente helt inn i ryggraden. Da han stoppet rett foran Chris, var blikket hans ikke bare varmt – det var mykt, nesten sårbart. «Du løy for henne i dag,» sa Edvin, ikke anklagende, bare konstaterende. Chris så ned. «Jeg vet.» Edvin løftet hånden og la to fingre under haken hans, løftet sakte ansiktet hans opp igjen. «Jeg sier ikke det for å dømme deg,» fortsatte han. «Jeg sier det fordi jeg vet det koster deg mer enn du viser.» Chris pustet tungt. «Jeg vil ikke såre henne.» «Men du sårer deg selv,» svarte Edvin mykt. «Og du sårer meg ikke ved å være ærlig. Ikke her.» Chris svelget. «Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.» «Du må ikke bestemme alt nå,» sa Edvin. «Men du må slutte å late som du ikke føler dette.» Chris så på ham. Og noe inni ham ga etter. «Jeg føler mer enn jeg burde,» sa han. Edvin smilte svakt. «Og jeg føler mer enn jeg trodde jeg kunne.» Han lente pannen mot Chris' pannen, og de sto slik – stille, delt, nært – før Edvin hvisket: «Chris... vær her. Bare her. Akkurat nå.». Chris svarte med å legge armene rundt ham. Ikke med begjær. Med behov. Og Edvin holdt ham som om han hadde ventet hele livet på dette øyeblikket. Senere, da Chris lå med hodet på Edvins bryst og lyttet til hjerteslagene hans, visste han én ting: Han var ikke lenger i skyggene. Han var midt i sannheten. En sannhet som både reddet og ødela ham. Dagen etter var alt annerledes. Chris merket det straks han våknet. Susanne så ham på en ny måte – en måte som fikk magen hans til å knyte seg. Hun snakket normalt. Hun smilte. Men i pausene var det noe annet. Et fravær av den lette, rutinemessige nærheten de pleide å ha. Mistenksomhet. Ikke åpenlys, ikke aggressiv – bare... stille. «Hvor var du i går kveld?» spurte hun mens hun ryddet bordet etter frokost. Chris frøs. «Bare ute og fikk litt luft.» Susanne stoppet. Så opp på ham. Blikket hennes var mykt, men skarpt. «Du vet du kan snakke med meg,» sa hun. «Ikke sant?» Chris nikket. «Jeg vet.» Men han gjorde det ikke. Og Susanne visste det. Det var noe tragisk i måten hun så ham på – som om hun var livredd for å miste noe hun fortsatt

prøvde å holde fast i. Senere på dagen, mens de var ved stranden, fikk Chris en melding. Edvin: «Kan du møtes? Bare i fem minutter.» Chris kjente pulsen hamre. Han så på Susanne. Hun lå og leste en bok mens barnet sov. Han kjente hjertet dele seg i to. Han skrev: «Ja. Hvor?» Edvin svarte: «Bak hotellrestauranten. Jeg venter.» Chris reiste seg. «Jeg går bare og henter noe å drikke.» En ny løgn. En ny skygge over hjertet. Susanne nikket, men blikket hennes fulgte ham. Chris kjente det. Som en finger som presset lett, men nådeløst, mot nakken hans. Da han kom bakom restauranten, sto Edvin der allerede. «Du kom fort,» sa Edvin med et skjevt smil. «Jeg aner ikke hva jeg driver med,» svarte Chris ærlig. Edvin gikk nærmere. «Jo,» sa han stille. «Du følger hjertet ditt for første gang på lenge.» Chris lukket øynene. «Og jeg lyver for henne hver gang jeg gjør det.» Edvins ansikt myknet. Han la en hånd på brystet til Chris. «Du lyver ikke fordi du vil være ond. Du lyver fordi du er redd. Fordi dette er nytt. Fordi du ikke vil miste henne heller.» Chris åpnet øynene. «Hva om jeg mister alt?» Edvin trakk ham inn i en kort, intens omfavnelse – akkurat lang nok til at Chris kjente roen i kroppen hans. «Hvis du mister alt,» sa Edvin lavt, «så mister du det fordi du fant deg selv.» Chris fikk tårer i øyekroken. Han skammet seg over dem. Men Edvin tørket dem bort med tommelen, varsomt som om Chris var noe verdifullt. «Vi tar dette sammen,» sa Edvin. «Du er ikke alene.» Chris svelget. «Jeg er så redd.» Edvin så inn i øynene hans. «Jeg også. Men jeg er ikke redd for deg. Jeg er redd for å miste deg.» De sto slik et lite øyeblikk. Hjerteslag mot hjerteslag. Så snudde Chris seg og gikk – fordi han måtte. Fordi livet hans ventet. Fordi Susanne ventet. Men hjertet hans? Det ble igjen hos Edvin. Det var denne kvelden det begynte å rakne. Ikke fordi Chris gjorde noe galt. Men fordi Susanne så noe hun ikke hadde sett før. De satt på balkongen etter at barnet hadde sovnet. Susanne drakk vin, Chris drakk vann. Luften var tung, varm, stille. «Chris?» sa Susanne mens hun så opp på ham. «Kan jeg spørre deg noe?» «Selvfølgelig.»

Hun var stille lenge. Altfor lenge. «Når du ser på telefonen din...» sa hun. «Du smiler. Som du gjorde før. Da vi ble forelsket.» Chris frøs. «Det er ingenting,» sa han. Og det var den mest feilaktige setningen han kunne ha valgt. Susanne så på ham med øyne som allerede visste svaret på noe hun ikke våget å si høyt. «Er det... noen?» Stemmen hennes brast litt. Chris kunne ikke snakke. Hjertet hans dunket så hardt at han trodde det ville slå hull i brystet. «Chris,» sa hun, og stemmen var rolig – altfor rolig – «hvis det er noe du ikke forteller meg... så må du det. Jeg tåler sannheten bedre enn løgner.» Chris svelget, pusten var tung og vanskelig. Og i det øyeblikket vibrerte telefonen hans. Edvin. Susanne så på skjermen. Så på navnet. Øynene hennes ble mørke, ødelagte, uvirkelige. «Hvem er Edvin?» spurte hun. Med en stemme som knakk. Chris kjente blodet forlate ansiktet. Han var fanget. Løgneren var over. Sannheten var ikke lenger et valg. Susanne reiste seg sakte. «Chris... vær så snill. Si det ikke er det jeg tror.» Og for første gang i hele livet sitt kunne Chris ikke snakke. For det han hadde gjort, kunne ikke pakkes inn i ord. Susanne tok hånden fra munnen. Tårene rant stille. «Du...» Hun pustet inn fort. «Du har forelsket deg i noen.» Chris lukket øynene. «Ja,» hvisket han. Og Susanne brast. Ikke høyt. Ikke dramatisk. Bare stille – som et menneske som mister fundamentet sitt. «Hvor lenge?» spurte hun. «Jeg...» Han klarte ikke lyve mer. «Det begynte her.» «På denne ferien,» sa hun. Ikke spørrende – konstaterende. Hver stavelse en kniv. «Ja.» «Og Edvin...» Hun presset ordene ut. «Er en kvinne?» Chris svarte ikke. Susanne så ansiktet hans. Og det var nok. Hun rygget et skritt. To. Tre. «Chris...?» stemmen hennes brast. «Er Edvin... en mann?» Chris kunne ikke si annet enn sannheten. «Ja.» Da ble stillheten total. Som en eksplosjon uten lyd. Susanne holdt seg til rekkverket. «Jeg vet ikke hvem du er lenger.» Chris så ned. «Jeg vet ikke hvem jeg er selv,» sa han. Og akkurat da – i den tyngste stillheten av alle – vibrerte telefonen igjen. Edvins navn lyste som et rødt lys i mørket. Og Susanne snudde seg og gikk inn

i rommet. Uten et ord. Chris sto alene på balkongen. Med havet foran seg. Med sannheten bak seg. Og med hjertet knust i to ulike retninger. Chris gikk inn på rommet som om han bar hele havet i brystet. Susanne satt på sengen. Med ryggen krumbøyd. Med hodet i hendene. Og han kunne høre at hun prøvde å puste stille, som om hun ikke ville at han skulle høre smerten. Han gikk nærmere. Men hun holdt opp hånden. «Ikke,» hvisket hun. «Ikke kom nær meg akkurat nå.» Chris stoppet. Hun løftet hodet sakte. Øynene hennes var røde, ikke av sinne, men av hjertesorg. «Chris... hvorfor?» stemmen hennes knakk. «Hvorfor skjer dette nå?» Han satte seg på en stol i hjørnet, som en mann som ikke lenger hadde rett til å sitte ved siden av henne. «Jeg vet ikke,» sa han stille. «Eller... jeg vet det, men jeg klarer ikke si det uten å såre deg.» Susanne tørket tårene, men de kom tilbake. «Er du forelsket i ham?» spurte hun. Chris lukket øynene. «Ja.» Det var brutalt. Naken. Ubeskyttet. Og Susanne la hånden over munnen for å ikke gråte høyt. «Hvordan kunne du?» hvisket hun. «Vi har et barn. Vi har et liv.» Chris kjente noe i ham briste, men han visste at dette ikke var tiden for hans smerte. «Jeg prøvde,» sa han. «Jeg prøvde så lenge å være alt. Å være den mannen jeg trodde jeg skulle være.» «Var jeg ikke nok?» spurte hun. Ikke sint – bare ødelagt. Chris ristet på hodet. «Dette handler ikke om at du ikke var nok. Du var mer enn nok. Men jeg... jeg var ikke ferdig med å forstå hvem jeg er.» Det var ikke en unnskyldning. Det var sannheten. Susanne så på ham med et blikk som var fullt av både kjærlighet og sorg. «Jeg kjenner deg ikke igjen,» sa hun. «Og det gjør mest vondt av alt.» Chris reiste seg sakte. «Jeg vil være ærlig nå. Helt ærlig.» «Vær så god,» sa hun, med en bitterhet han ikke kunne bebreide henne for. Han tok et dypt pust. «Jeg elsker deg som familien min. Som moren til barnet vårt. Som en del av livet mitt jeg aldri angrer på. Men...» Hun så ned. «Men du elsker meg ikke lenger som mannen din.» «Nei,» sa Chris. Stemmen var rå. «Det gjør jeg ikke.» Susanne lukket øynene. Og han visste det var slutten. Den natten

sov hun ytterst i sengen. Med ryggen mot ham. Og Chris satt lenge på balkongen og så utover havet, som om bølgene kunne bære vekten av alt som hadde falt sammen. Edvins navn på telefonen lyste opp i mørket. Chris svarte ikke. For første gang siden alt begynte visste han at han måtte stå alene i sannheten sin før han kunne være med noen andre. Morgenen etter var stille. Solen var like varm som alltid, men rommet var kaldt. Susanne pakket stille. Barnet gikk rundt og lo, uvitende om at verden hadde endret seg for foreldrene hennes. Chris sto ved døren, som om han så livet sitt pakkes bort i en koffert. «Vi må snakke om hjemmet,» sa Susanne mens hun brettet klær. Det var tørt. Praktisk. Men sårbart. «Ja,» svarte Chris. Hun satte seg på sengen, med hendene foldet foran seg. «Jeg vil ikke krangle,» sa hun. «Det orker jeg ikke. Ikke for oss. Ikke for henne.» Hun så på barnet. Chris nikket. «Jeg vil ikke krangle heller.» «Men vi kan ikke være sammen lenger,» sa hun. Ingen dramatik. Bare sannhet. «Nei,» svarte Chris lavt. «Det kan vi ikke.» Susanne pustet skjelvende ut. «Jeg vil ha 50/50. Hun elsker oss begge. Hun trenger oss begge.» Chris kjente øynene brenne. «Selvfølgelig. Alt annet ville vært feil.» De så på hverandre lenge. Ikke som ektefeller lenger. Men som to mennesker som hadde delt et liv, og som nå delte et brudd. «Jeg håper...» Susannes stemme brast litt. «...at denne Edvin gir deg noe jeg ikke kunne gi.» Chris gikk ned på kne foran henne. «Du ga meg alt,» sa han. «Jeg mistet meg selv på veien. Ikke deg.» Susanne tok hånden hans – en siste gang. Ikke som kjærlighet. Som farvel. «Når vi kommer hjem,» sa hun, «så flytter du ut.» Chris nikket. Det var rett. Det var vondt. Det var uunngåelig. Da Susanne gikk for å hente kaffe, vibrerte telefonen hans. Edvin: «Er du ok? Du svarte ikke i går.» Chris skrev: «Vi må snakke. Jeg kommer til deg i kveld.» Edvin svarte raskt: «Jeg er her. Uansett hva.» Og da Chris så meldingen, kjente han noe nytt. Ikke bare begjær. Ikke bare forelskelse. Men håp. Den siste kvelden i Malaga var tung. Rommet var stille. Susanne hadde lagt barnet og sto lenge i dusjen,

som om hun prøvde å vaske av seg alt som hadde skjedd. Chris tok nøklene. Han visste hvor han skulle. Han gikk over balkongen. For siste gang i skjul. For første gang uten løgn. Han banket på døren til Edvin. Den åpnet seg umiddelbart. Edvin så ham i døråpningen. Ansiktet hans var fullt av omsorg. Ingen krav. Bare varme. «Chris?» sa Edvin. «Hva skjedde?» Chris gikk inn og lukket døren. Han lente ryggen mot den, som om den var det eneste som holdt ham oppe. «Hun vet det,» sa Chris. «Alt.» Edvin gikk sakte mot ham. Ikke for raskt. Ikke for dominerende. Bare nær nok til å være tryggheten Chris trengte. «Hvordan tok hun det?» spurte Edvin varsomt. Chris svelget. «Som en som mister noen hun trodde hun visste alt om.» Edvin la hendene på skuldrene hans. «Jeg er lei for det,» sa han. «For hennes smerte. Men ikke for sannheten din.» Chris pustet dypt. «Vi har bestemt oss for å gå fra hverandre.» Edvin trakk pusten. Ikke av glede. Av alvor. «Er du sikker?» spurte han. «Ja,» svarte Chris. «For første gang i livet mitt er jeg sikker.» Edvin så på ham lenge. Som om han ville lese hvert ord, hver nyanse. Chris fortsatte: «Og når vi kommer hjem... så flytter jeg ut.» Edvin tok ansiktet hans i hendene sine. Mykt. Kjærlig. Selvsikkert. «Hvor skal du bo?» spurte han. Chris holdt Edvins hånd. «Hos deg, hvis du vil ha meg.» Edvin lukket øynene et sekund, som om de ordene traff ham dypt. Da han åpnet dem igjen, var blikket hans fullt av både kjærlighet og lettelse. «Chris,» sa han stille. «Jeg har ventet på at du skulle si det.» Chris trakk ham inn i en omfavnelse – den første som ikke var skjult, ikke var ulovlig. Bare sann. Edvin holdt ham tett. «Vi begynner på nytt,» sa Edvin. Chris presset pannen mot hans. «Ja,» svarte han. «Som oss. Ikke som en hemmelighet.» Edvin kysset ham – mykt, langt, varmt – som en lovnad om et liv bygget på sannhet og ikke på frykt. Da de sto i hverandres armer den siste natten i Malaga, visste Chris én ting: Livet han hadde levd var over. Men livet han hadde lengtet etter hadde endelig begynt. Det hadde gått tre måneder siden Malaga. Sommeren i Norge var i ferd med å gli over i høst; luften

var kjøligere, og bladene begynte å få gulfarge langs kantene. Chris sto ved kjøkkenbenken i den nye leiligheten – et rom med store vinduer, lyse tregulv og en ro han ikke hadde kjent på mange år. Han helte kaffe i to kopper. Den ene litt sterkere, fordi Edvin likte den slik. Den andre litt mildere, slik Chris alltid hadde drukket den. Bak ham hørtes lyden av dusjen som ble slått av. Noen sekunder senere kom Edvin ut i bare en tynn t-skjorte, håret mørkt og fuktig etter vannet. Han så søvnig, men lykkelig ut. «Morgen,» mumlet Edvin, stemmen hes av søvn. Chris snudde seg og smilte. Et ekte smil. Et som ikke var påtvunget eller skjult. «God morgen,» svarte han, og rakte Edvin koppen. Edvin tok en slurk, lukket øynene og sukket fornøyd. «Du lærer,» sa han. «Perfekt styrke.» Chris lente seg mot kjøkkenbenken og så på ham i det myke morgenlyset. Det var merkelig hvor naturlig alt hadde blitt. Det som en gang hadde vært ulovlig og skjult – føltes nå som et hjem. Et ekte hjem. Senere på dagen skulle Chris hente datteren sin. Det var hans uke. Susanne hadde flyttet til et koselig rekkehus fem minutter unna. Hver levering og henting var fortsatt litt sårt – men ikke vondt lenger. Ikke fiendtlig. Susanne hadde funnet en slags ro. Ikke fullstendig tilgivelse, men en plass i hjertet der det var plass til både smerte og respekt. De hadde begynt å samarbeide fint. For barnets skyld. Og for sin egen. Chris visste at han aldri kunne ta tilbake smerten han hadde påført henne, men han kunne i det minste leve sant nå – og være en bedre far. Edvin satte fra seg kaffekoppen og gikk bort til Chris. Han la hendene om livet hans og lente pannen mot hans. «Har du det bra?» spurte Edvin, med den rolige alvorligheten han alltid hadde når han virkelig ville vite svaret. Chris la hendene over Edvins hofter og nikket sakte. «Ja,» sa han. «Jeg har det bra.» «Det føles sånn,» svarte Edvin og smilte. «Du puster anderledes nå.» Chris smilte han også – det smilet som hadde vært gjemt så lenge. «Det er fordi jeg ikke løper lenger,» sa han. «Jeg slipper endelig å lyve for meg selv.» Edvin strøk tommelen langs siden av

Chris' ansikt. «Er du noen gang redd?» «Ja,» svarte Chris ærlig. «Men jeg er ikke alene.» Edvin kysset ham. En sakte, trygg, fast morgenkyss – ikke av begjær denne gangen, men av hjemlighet. Når Chris senere satt i bilen med datteren i baksetet, på vei tilbake til leiligheten, så han henne i speilet. Hun smilte til ham, med øyne fulle av tillit og kjærlighet. Ingen av hennes verden var ødelagt. Alt var bare annerledes. Og Chris smilte tilbake – et smil som kom fra et sted dypt inni ham. Et sted som hadde vært lukket i mange år. Da han parkerte og bar henne opp trappen, sto Edvin i døren og ventet. Han åpnet armene sine, ikke som en erstatning for en familie – men som en del av en ny. Og Chris kjente at alt falt på plass. Som om livet, for første gang, gikk i riktig retning. Et hjem. Et valg. En sannhet. En kjærlighet som hadde begynt i skygger – og endt i lys.

Kjærlighet kommer sjelden når vi forventer den. Ofte ankommer den stille, nesten umerkelig, som en svak summing i brystet eller et blikk som varer ett sekund lenger enn det burde. Andre ganger treffer den som en storm – plutselig, nådeløst og med en kraft som river oss løs fra alt vi trodde vi visste om oss selv.

Denne romanen begynte som en idé om en mann som hadde alt. Et liv som så perfekt ut utenfra, med familie, jobb, trygghet og rutiner. Men hva skjer når en slik mann oppdager at han mangler noe grunnleggende inni seg? Hva skjer når han møter en annen sjel som ser ham klarere enn han ser seg selv? Og hva skjer når det han føler, ikke passer inn i livet han allerede har bygget?

Chris sin historie er ikke en fortelling om svik. Den er en fortelling om sannhet. Om en person som i mange år har levd i et liv som var riktig for andre, men ikke nødvendigvis riktig for ham selv. Mange av oss bærer masker – noen av høflighet, noen av plikt, noen av frykt for å miste det vi har. Men masker har en tendens til å sprekke når hjertet endelig våkner.

Edvin representerer det øyeblikket vi alle har et forhold til, det øyeblikket hvor vi møter noen som speiler en del av oss vi ikke visste eksisterte. Ikke en frelser. Ikke en forfører. Men en sannhet. En katalysator. En påminnelse om at livet er for kort til å aldri gi seg selv lov til å føle fullt og helt.

Historien deres er både vakker og vond. Den handler om forelskelse, ja – men også om tap. Om å våge å rive ned et liv for å bygge et nytt. Om å såre mennesker man bryr seg om. Om å ta ansvar for konsekvensene av sitt eget hjerte. Og til slutt: om å finne roen i å være den man egentlig er.

Jeg håper denne boken får deg til å kjenne noe. Enten det er gjenkjennelse, håp, smerte eller varme. Jeg håper du lar deg rive med av blikkene, samtalene og stillhetene mellom karakterene, for ofte er det i mellomrommene at sannheten ligger.

Takk for at du åpner denne boken.

Takk for at du følger Chris og Edvin på deres reise.

Og takk for at du lar kjærligheten få være kompleks, rå og ekte – akkurat slik den er i virkeligheten.

– Forfatteren